

ORDFÖRANDEN HAR ORDET

Så här några dagar före jul är det dags att reflektera över året som gått, samtidigt som vi tittar in i kristallkulan för 2008. Glöggen och pepparkakorna smakar bra samtidigt som 25-manna kommer upp i skallen. Vilken härlig dag för oss VSOK:are. Alla fyra lagen gjorde bra prestationer med förstalagets 12:e plats som kronan på verket. Det är dessa arrangemang där hela klubben samlas över åldersgränserna som är de roligaste tycker jag. Lådstafetten den 6 juni är en annan höjdare där både gammal som ung samlas för att springa tillsammans. Årets KM med H55 som arrangör är ett annat. I en klubb av vårans storlek är det ett flertal stora som små arrangemang som skall genomföras under ett år. Allt från veckans bana till Arosträffen. Alla lika viktiga för att vi skall ha möjlighet att göra det roligaste vi vet. Nämligen att springa orientering.

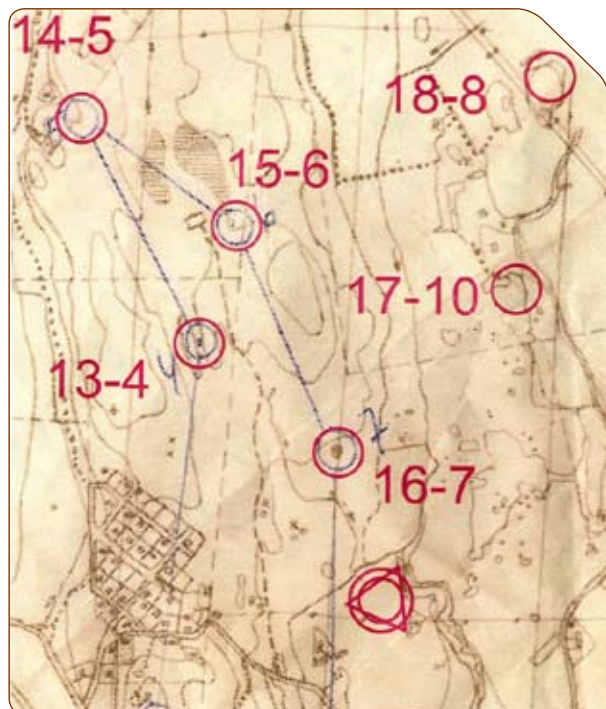
Tävlingsresultaten under året har varit goda, men jag tänker inte här lyfta fram någon speciell person. Vi tar istället och blickar framåt. Offensiv orientering är det nya ledordet från förbundet. Vad innebär det för oss? Ett sätt kan kanske vara att vi bearbetar kommun och andra myndigheter för finansiering av våra kartor. Vi tillför trots allt väldigt mycket till invånarna inom kommunen genom att ta fram kartor. Var skulle skolorna bedriva sin orienteringsundervisning om inte våra kartor fanns? Vi måste som rörelse bli bättre på att ta för oss och inte vika ner oss mot myndigheter eller liknande organ. Mer och mer begränsningar kommer för orientering. Inom vissa skogsområden är det tillåtet med skogsbruk men orientering får inte bedrivas inom samma parti. Här kan vi alla hjälpa till genom att tipsa om lämpliga personer att bearbeta.

När jag nästa år sitter och skriver dessa rader under förutsättning att jag blir vald på ett år till, så har VSOK tagit medalj på junior VM i Göteborg via Alva Olsson. Förstalaget på 10-mila sprang in på en 8:e plats för damerna och en 12:e plats för herrarna. På SM fick damjuniorerna till det ordentligt med en fin 5:e plats i stafetten. Laget förstärkt för dagen med en 16 åring. Vi upprepar succén från årets 25-manna med 10:e plats. Flera goda resultat på de nationella tävlingarna. Breddarrangemangen som t.ex veckans bana har ökat. Vi hittade plötsligt en bra kanal för att få ut information till den breda massan av motionärer i staden. Vår nya karta är klar inför Arosträffen 2008 samt att ekonomin pekar på ett stort överskott. Klubben är redo för nya satsningar inför 2009.

Per BABBE Sundström ordförande

Gott Nytt År

Glögglunken, tema 67

Herrarnas Glögglunk tog oss tillbaka 40 år i tiden till 1967, vilket var årets tema.

Om regnet även vräkte ner då må vara osagt men att det gjorde det under fredagskvällen den 7 december i år var däremot ett faktum.

Trots det mötte 40 stycken förväntansfulla orienterare upp, en del i lite mer tidsenliga utstyrsel än andra. Exempelvis kunde man se en skäggig och cigarökande Che Guevara med basker och en jeansklädd hippie i långt korpsvart hår som friskt bjöd arrangörerna på tabletter med roliga gubbar på i ett förmodat försök att få del av lite extra information.

Det gällde sedan att samla så många poäng som möjligt på de olika momenten. Det fanns även möjlighet att få bonuspoäng genom att vara först vid kontrollerna, ta med en bonusbiljett, samt även stilpoäng på klädseln.

Som sig bör var orienteringen klurig innan man förstod sig på kartan som i det här fallet dels bestod

Tävlingen bestod av två moment dels en poängorientering där maxtiden självklart var 67 minuter och sedan en frågesport.

Tjejglögglunken

Decembers bästa begivenhet för damer över 18, var i år redan den sista november. Ett trettifemtal tjejer i stigande åldrar hade hörnsammatt inbjudan till detta superba arrangemang.

Inledningen var en närområdesorientering i tre steg. Första steget var att

ta sig fram till en plats där en bildorientering delades ut. Min grupp trodde sig vara jättesmart, och var på väg till en helt annan kontroll innan vi via telefon inringdes till rätt plats. Därmed var vi säkert sist därifrån. Ett antal bilder runt Skallberget tog oss till Vattentornet, där glöggen fanns. Sedan var det via insamlade kart-

tärtbitar åter till Orientalen. Poäng fick vi på alla insamlade kartongbitar.

-Trångt i bastun på 'herrsidan' och sedan till bords. Ett inslag i konceptet var att medföra en luva, och vinnare var en fantastisk kreation, i form av en julgran som levererats från en livsmedelsproducent enligt bäraren. Under och ef-

ter middagen ägnade vi oss åt en femkamp, där vi bl.a. fick nytta av den galje, som samtliga deltagare hade släpat runt under hela orienteringen.

-Några spektakulära inslag var att transportera en vattenfylld läskflaska

med hjälp av en maxitamp och att leta enkronor på golvet med en pappersstrut framför ögonen !!!

-Alla fick något 'välförtjänt' pris, men det segrande blå laget fick välja först bland de inslagna julklapparna.

-En härlig kväll och ett stort tack till årets påhittiga arrangörer.

Detta sätter press på nästa års arrangörer, som utsågs på direkten.

Christina Gohde

SKINKLOPPET

Årets (2007) skinklopp, tävlingen där man ska gissa sin sluttid, vanns av Jonas Jensen-Tornehed. Jonas gissade fel på endast sex sekunder. Bättre gissade egentligen Matte Holmgren som felade bara på fem sekunder, men fick sämre korrekionskvot enligt formeln $KK = \text{sluttid} - \text{gissad tid}$ dividerad med gissad tid!! Enkelt va?

Tävlingen avgjordes söndag 2 december vid Orientalen och samlade drygt 60 löpare som sprang korta, mellan eller långa banan.

Nytt för i år var utdelning av ett "kalkonpris" till den som gissade sämst. Detta pris (en kalkon) gick till Tore Kangas. Han hade 26 minuter längre tid än han gissade, men han tycker nog inte om julskinka!

Arrangörer var Johan Ahlström och Jonas Lundin.

Per Haeppling

Nytt tävlingsdatum

för Arosträffen 2008! Den äger rum en vecka tidigare än vad som hittills annonserats! Det innebär 29 - 30 mars.

Funktionärsanmälan klar

Nu finns det möjlighet för dig att anmäla dig som funktionär! Klicka in dig via "Tävling/Budkavlar" så hittar du "Funktionär Arosträffen 2008".

Tävlingsledningen genom Hans-Erik Skalberg

av en karta från 1967 med iritade kontroller och en justerad Piltorpskarta där alla vägar, byggnader och asfaltsytor var borttagna samt där kartbilden blivit vriden 45 grader vilket gjorde att det blev lite svårare att försöka sig på att gå kompasskurs. I närheten av mobilmasten vid Rönnbyvägens slut fanns det en välbesökt vätskekontroll där även den uppmärksamme kunde knipa extrapoäng om man insåg att det fanns två olika kontroller på båda sidorna om stenen. En annan lurig del var att

det ofta var samma kontrollpunkt både på den nya och gamla kartan vilket gjorde att man kunde ta två kontroller på samma gång. Efter målgång följde ombyte och bastu.

Under den utsökta midagen gjordes det ett uppehåll för frågesport med frågor om 1967 som innehöll allt från vem som vann Ultra-SM till vilka som vann italienska ligan i fotboll.

Lagom till kaffet var det sedan dags för prisutdelning.

Flest poäng och även

årets vinnare blev Rickard Svensson följt av J-O Bergman och Martin Juhlin. Den åtråvärda Plankan gick till Björn Rosendahl som därmed blev förevisad genom att bränna in sitt namn med en glödpenna.

Därefter fortsatte festen långt in på småtimmarna även efter att arrangörerna hade åkt hem. Vad som hände där är en helt annan historia.

Henrik Ortman

Veteranernas Glöggglunk

Eftersom jag var ledig och dessutom snart pensionär deltog jag på veteranernas glöggglunk, för både damer och herrar, 11 december i Orientalen. Start redan kl. 09 på morgonen med orientering på Rocklunda Södrakartan, fast bara höjdkurvor på kartan. Man kunde möta deltagare på olika ställen letande efter kontrollerna, men med glatt humör trots missarna. Efter målgång

bjöds vi på varm glögg och pepparkakor. Det fanns en tipspromenad också, med frågor av Tord Nilsson.

Efter dusch och bastu fick vi träda in i stora salen till musik av Tage Hagström och Liz Porteous. Här var det dukat för nästan 60 personer. Innan vi fick hugga in på den välfyllda jultallriken blev det luciafirande. En riktig höjdpunkt blev det när luciorna, Åhléns

barnbarn och en kompis båda 6 år, sjöng en massa lucia- och julsånger. Tomten som också deltog i luciatablån var bara 3 månader!

Arrangörer av glöggglunksarrangemanget var Birgitta och Göran Åhlén samt Sonja och Bengt Blomqvist.

Per Haepling

Julgansförsäljning

Årets granförsäljning var riktigt lyckad!

De 650 granarna som hade beställts från Möklinta sålde slut redan efter första passet på lördagen den 22 december vilket innebar att det inte blev någon försäljning på lördag eftermiddag och inte heller på söndagen.

Den lyckade försäljningen tror Britt Larsson, som är ansvarig för försäljningen, beror på att flygblad har delats ut och att granarna var väldigt fina i år.

Försäljningen av granarna innebar en rejäl vinst för klubben.

Johan Lindström

Om en stig!

Tänkte skriva lite om en stig. En liten snutt på ca 450 m. Jag pratar aldrig om stigsnuttar på ca 450 m med andra än dem, som jag antar kan förstå charmen med sådana snuttar och lyckan över att finna dem. Därför berättar jag det här bara för er som begriper!

Den här speciella stigen ligger i slutet av den skogsväg som går in söderut från vägen mellan Skultuna och Salavägen ca 2 km väster om Julpa. Problemet med den skogsvägen är att den bara slutar, men nu är det inget problem längre, för nu går det en liten, snitslad förtjusande fin stig ner mot skogsvägarna nordväst om Lista Kärr. Hänger ni med? Den ansluter söderut inte långt ifrån vägslutet, där man sedan efter en kort promenad når gränsknätet med minnestavlan över första kontrollen på första Västerås mästerskapet. Just på denna plats förövrigt, hade vi, några skogskamrater och jag, fått det stora förtroendet att sprida askan efter vännen Nisse Wählen för ett antal år sedan. En oför-

glömlig och underbart vacker upplevelse!

Men tillbaka till stigen. Om denna underbara lilla stigsnutt på ca 450 m var jag helt ovetande, då jag en sommardag sprang långturen Syrenvägen- Lista Kärr och skogsvägarna nordväst därom. Inbillade mig sedan, att jag skulle kunna hitta någon sorts stig ner till vägslutet, för att sedan fortsätta upp emot vägen mellan Skultuna- Salavägen. Jag hade ett minne av en stig över höjderna som skulle gå att nyttja, men vad jag fann var bara sly och besvärlig terräng. Ner kom jag ju så småningom och kunde fortsätta norrut på skogsvägen, sedan österut mot Julpa och därefter söderut mot hemmet på Syrenvägen. Jag bestämde mig direkt, att vid senare tillfälle springa samma runda, men åt andra hållet. Skam den som ger sig!

Senare tillfälle blev den 8 december i utmärkt skönt väder.

Upp emot Julpa, väster ut på stora vägen och så söderut på skogsvägen till vägslutet.

Jag var pessimist, det skall erkännas, men det gick några svaga antydni-

ngar till en stig, vilka jag följde och vad fick jag se, jo en vit snitsel, och en till. En riktigt fin stig, men ni vet vad som kan hända. Den kan plötsligt ta slut! Inte den här inte!! Strax uppenbarade sig skogsvägen söderut och mina ben, som tidigare känts rätt så stumma fick fart igen och jag var lycklig som ett barn. Tänk vilken nåd att få vara ute i skogen och kunna springa (eller kanske skulle man kalla det lunka) och som lök på laxen hitta en helt underbar stig, som löste hela problemet, om än bara en liten snutt på ca 450 m, och därtill helt gratis!

Väl hemma ville jag absolut berätta för kvinnan om min upptäckt. Hon är intresserad av motion, absolut. Flitig på Friskis och Svettis och minsann körde hon inte trampcykel över elva mil med mig i släptåg till Lindesberg i somras om än i medvind. Stigsnuttar på ca 450 m hade hon dock uppenbarligen inte mycket förståelse för.

Hon såg på mig med ömhet i blicken och sa: -Ja du din skogsmulle, du har allt ditt för dig du!

TORSTEN LUND

Höst Öst -cirkusen i Iran, دابآتلود

Nästan precis hemkommen från Höst Öst -resan 2007 tänker jag nu berätta lite om årets tur. För er som inte vet vad Höst Öst är för något kan jag berätta att det är en rundtur under ett par veckors tid med buss som anordnas av Peo Bengtsson på hösten varje år. Man åker till tävlingarna i buss, stannar, springer en träning/tävling och sen åker vidare till nästa mål. Man bör vara beredd på en hel del bussåkande samt mycket orientering men det är ju bara kul. Eller hur?

Årets upplaga av Höst Öst hör nog inte till en av de vanligare resorna som gjorts, utan den här gången var temat Svarta Havet. Nu är det nog många av er läsare som är osäkra på vilka länder som ligger i trakterna vilket även jag själv var innan resan. En del av länderna som besöktes var Moldavien, Rumänien, Turkiet, Georgien, Ryssland, Ukraina m.fl. Dessutom besöktes ett antal länder som låg i närheten däribland Iran, Armenien och Azerbajdzjan. Jag hoppade både på och av i Turkiet, på i Istanbul och av i Trabzon. Anledningen till att bussen fick ta vägen om Turkiet en gång till berodde på att gränsen mellan Georgien och Ryssland är stängd tills vidare. Därför fick bussarna åka tillbaka

till Turkiet för att därifrån ta en färja över till Ryssland.

Jag ska nu berätta om en unik orienteringstävling som arrangerades i Iran. Kanske den första i sitt slag, i alla fall så vitt jag vet. Tävligen arrangerades i en liten by kallad Dowlatabad (دابآتلود) utanför Marand i norra Iran. En förtrupp åkte tidigare från hotellet i Marand där vi bodde, till byn för att sätta ut kontroller, bestående av stiftklämma och miniskärm, och för att rekognosera i området.

Hur kartan kom till stånd är som en egen liten rolig historia. Från början var det tänkt att några kartritare, utsända av Peo, skulle rita en karta i en park kring gränsstaden Jolfä. Men efter problem med myndigheter och andra officiella personer rann det ut i sanden. Det är inte helt lätt att få tillstånd i Iran för att ge sig ut och rita karta över omgivningen och särskilt inte om man är utlänning. Frågan som ställdes på sin spets var; Hur ska vi nu göra för att kunna genomföra vår tävling i Iran? Att stryka Iran ur programmet var nog aldrig aktuellt eftersom väldigt många på turen såg det som ett mycket spännande land att få rasta sina ben i. Alltså var det en fiffig norrmän i gruppen som kom på en idé och

lyckades leta upp ett flygfoto över byn Dowlatabad, vilket han använde som grundmaterial till att rita en karta och så här i efterhand kan jag säga att resultatet blev oväntat bra. Inga höjddurvor finns med av naturliga skäl men det gjorde inte så mycket i det här området som näst intill var platt. På plats upptäckte kontrollutsättarna vissa saker som inte stämde på kartan vilket resulterade i smärre kartjusteringar precis innan start. I efterhand diskuterades det bland deltagarna om inte kartskalan skulle vara 1:5000 istället för 1:4000 och så var det säkert för tiderna var ovanligt långa för en sprint.

Om jag nu ska ge mig på att beskriva mitt lopp så kan jag säga att det var en riktig upplevelse. Det var svårt att koncentrera sig när platsen där man sprang mest liknade en sekvens i en Indiana Jones-film. Små smala gränder där marken bestod av packad jord och med bara höga murar i lera omkring sig. Ibland passerade man små gränder som i slutet endast bestod av en stor plåtdörr. Bakom dessa portar i de labyrintliknande gångarna bodde folk men för en utomstående att hitta hem till någon hade varit i princip omöjligt. Inte alla gångar fanns med på kartan

och ibland kunde en genomgång på kartan vara stängd med en stor port i verkligheten. Självt fastnade jag ordentligt en gång under loppet på väg till min 9:e kontroll. Jag tyckte mig se på kartan att man kunde ta en smal gränd fram till kontrollen istället för att ta den från gatan och gå direkt in till den öppna bakgården. Till min besvikelse var det bara stängda portar jag såg och jag fick ta en lång extrarunda innan jag kom till kontrollen. Ibland ute efter banan satt folk intill kontrollerna och ville visa sin vänlighet genom att peka ut kontrollen.

Jag tror aldrig jag har haft sådan publik någonsin under ett lopp som det var i byn. Byborna stod överallt och kikade och hejade på oss som sprang. Vissat var det mest det manliga könet som kom fram och pratade med oss, vilket var synd tycker jag, men även kvinnorna var nyfikna. De stod oftast tillsammans i en klunga på ett tryggt avstånd bort och iakttog med stora ögon. Byborna hade stor respekt för vårt löpande och inga kontroller försvann av någon kläffrig person.

Vår guide som var en mycket trevlig och pratsam Iranier hjälpte till med att organisera det hela till ett bra arrangemang. Inte ens den lokala polisen, som dök upp efter ett tag, lyckades störa det hela. När vår

guide hade talat med dem om att vi bara var här för att springa och sen fika och att det var bra för Irans turism med utlänningar, nöjde de sig och åkte tillbaka.

Efter tävlingen var det dags för återfärd tillbaks till hotellet för dusch innan färden gick vidare mot Armenien. Tilläggas kan att det var kaklade ståoalteter även på hotellet. Alltså inget för den knäsvage som precis har sprungit ultralång och vill sitta ner.

Patrik G

